

ת"פ 47263/04/13 - מדינת ישראל נגד שוקאר הוזייל

בתי המשפט

בית משפט מחוזי באר שבע

ת"פ 47263-04-13
28 מאי 2016

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שוקאר הוזייל

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק. הוא זוכה מעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק והחזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק.

על פי עובדות הכרעת הדין, ביום 11.4.13 בשעה 22:00, הגיע הנאשם למסעדת אטיאס בבאר-שבע (להלן: "המסעדה"), שם עבד א.א. כמוכר (להלן: "המתלון"). הנאשם ביקש מהמתלון למכור לו אוכל בהקפה, לחץ את ידו של המתלון, תוך שהמתלון חש בדקירה, ואמר לו: **"כנראה שאתה לא הבנת את המסר"**. הנאשם סיפר למתלון כי אמש קיבל במסעדה אוכל ושתייה ללא תשלום, בכוונה להניע את המתלון לתת לו אוכל ושתייה בחינם. משעמד המתלון בסירובו, אמר לו הנאשם: **"אני אקח את מה שאני רוצה וכדאי לך לקחת את המשפחה ולחזור לצפון"**. בעקבות חילופי הדברים, התקשר המתלון לבעל המסעדה, ולחברו עארף אלהוזייל, שהוא קרוב משפחה של הנאשם (להלן: "עארף"), וסיפר להם אודות פניית הנאשם. אחיו של בעל המסעדה הגיע למקום, ואף הוא סירב לתת לנאשם אוכל בהקפה. אז פנה הנאשם למתלון פעם נוספת ואמר לו: **"אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק ואתה תהיה מוכרח לחזור לצפון כגופה"**, ועזב את המסעדה. בהמשך, הגיע למקום עארף, ופגש בנאשם מחוץ למסעדה. המתלון הצטרף אל השניים, ואז דקר הנאשם את המתלון בבטנו, וברח מהמקום. המתלון פונה לבית החולים שם אובחן מפצע דקירה אשר חדר לבטנו, והוא אושפז ונותח.

לנאשם שלוש הרשעות קודמות בעבירות אלימות, חלקן ישנות, והאחרונה שבהן משנת 2005.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם בן 47, רווק, ללא ילדים, מתגורר ברהט ואינו עובד. סיים שתיים עשרה שנות לימוד, ושירת בצבא ביחידת הגששים. במהלך השנים עבד בעבודות מזדמנות, ולדבריו, מוכר כנכה על ידי המל"ל. כיום מתקשה, לטענתו, למצוא מסגרת תעסוקתית קבועה, על רקע נכותו (טיבה של הנכות לא הוברר לשירות המבחן בהעדר מסמכים). הנאשם טען כי היה מכור לאלכוהול מספר שנים, ולכך גם ייחס את מעשיו בתיק זה, אך טען, כי מאז ביצוע העבירה הפסיק לשתות אלכוהול ואינו זקוק לו. לדבריו, אינו זוכר את מעשיו בעת האירוע, כיוון שהיה תחת

השפעת אלכוהול, וסירב להמשיך לשתף פעולה בנושא. הנאשם דחה את המלצת שירות המבחן להסתייע בקשר טיפולי, וטען, כי אין לו כיום שום בעיה, כי פתח פרק חדש בחייו, הוא מתכנן להינשא בשנה הקרובה, וסבור כי זה המענה לכל מצוקותיו.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם אינו מקבל אחריות למעשיו, משליך אותה על גורמים חיצוניים, ומתקשה להכיר בדפוסי התנהגותו הבעייתיים, כולל צריכת האלכוהול. כן התרשם שירות המבחן, כי הנאשם מתקשה כיום לגייס כוחות לתפקד באופן נורמטיבי, לא מצליח להשתלב במסגרת תעסוקתית יציבה, ויתכן שהדבר נובע מהתמכרותו לאלכוהול. כן מתאפיין הנאשם בסף תסכול נמוך ונטייה לאלימות במצבי תסכול וחוסר אונים.

מעורבותו הקודמת בעבירות אלימות, חוסר הבהירות באשר לבעיית האלכוהול, והעדר מודעות אליה, ולדפוסי התנהגותו האלימים, כל אלה, ביחד עם הסירוב להשתלב בטיפול, מלמדים על סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות.

לכן המליץ שירות המבחן על עונשים של מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

תסקיר קורבן

עד לאירוע נשוא האישום, ניהל המתלונן חיים נורמטיביים. הוא נולד וגדל בכפר בצפון הארץ, למד הנהלת חשבונות והנדסאות איכות הסביבה, אך רוב השנים עבד כטבח במסעדות. נשוי מ-2009 למורה ואב לשני ילדים.

עקב האירוע נגרמו למתלונן נזקים פיזיים ונפשיים קשים. הדקירה גרמה לו לקרע במעי, והוא עבר ניתוח לאיחוי, ולאחר השחרור אושפז פעם נוספת עקב זיהום. כיום הוא סובל מכאבים עזים המקשים על יכולתו לעבוד לנוע ולבצע משימות שונות, הוכר על ידי המל"ל כבעל 72% נכות, אינו מסוגל לעבוד ומתקיים מקצבת הביטוח הלאומי. כיום אשתו היא המפרנסת העיקרית, ומצבה הכלכלי של המשפחה התדרדר.

מבחינה נפשית, המתלונן חווה את האירוע כאירוע טראומטי וקשה. מאז הפגיעה, אובחנה אצלו תסמונת פוסט טראומטית והוא מצוי במעקב רפואי ונוטל תרופות. לא ארחיב בנקודה זו, על מנת שלא לפגוע בצנעת הפרט, רק אציין, כי על רקע הפגיעות הנפשיות הקשות, השתנתה לרעה כל שגרת חייו של המתלונן, כולל היחסים בתוך המשפחה.

ב"כ המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל במתחם שבין 10 - 14 שנות מאסר. היא עמדה על חומרת המעשים ועל אכזריותם, על הנזק החמור שנגרם למתלונן עקב הפגיעה, כולל הנכות בשיעור של 72% שנקבעה על ידי המל"ל. לטענתה, המלחמה נגד עברייני אלימות, מצדיקה ענישה כאמור, בשים לב גם לנזקים הבלתי הפיכים שנגרמו למתלונן.

אשר לרף בתוך המתחם, עתרה להביא בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם, אי לקיחת אחריות מלאה למעשיו, וההתמכרות לאלכוהול, בה יש לראות נסיבה מחמירה.

במסגרת ראיות ההגנה לעונש, הגיש ב"כ הנאשם תעודה רפואית משנת 2009, לפיה, אושפז הנאשם בבית החולים בשל בעיה במערכת העיכול, ועבר מספר ניתוחים, כולל ניתוח עקב סיבוכים וזיהום.

הוא ביקש שלא לזקוף לחובת הנאשם את ניהול ההליך, שכן זכותו להאמין בחפותו.

עוד טען, כי מדובר באירוע אחד שהחל במסעדה והסתיים בחוץ בדקירה, ומכאן, שיש לקבוע מתחם עונש אחד.

לעניין הנזק למתלונן, הפנה ב"כ הנאשם לעדותה של הרופאה (ע.ת.7), לפיה מדובר בניתוח פשוט, ואין לזקוף לחובת הנאשם את הזיהום שגרם להרחבת הפצע והניתוח הנוסף, שאינם אשמת הנאשם, אלא אשמת בית החולים. גם הנכות של 72% אינה נכות צמיתה, אלא זמנית.

לעניין מתחם העונש ההולם, מפנה ב"כ הנאשם לת"פ 936-10-14 מדינת ישראל נ' מולאו (28.5.15), שם מדובר היה לטענתו, באירוע קשה יותר, בו דקר הנאשם את המתלונן גם בגב וגם בבטן, ונידון לשלושים וששה חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם מבקש לשקול לקולא את נסיבות חייו הקשות של הנאשם שהוא בן למשפחה מרובת ילדים, ולו 31 אחים, אביו נפטר בילדותו, והוא שירת בהתנדבות בצה"ל. הנאשם עבר בשנת 2009 ניתוח קשה, ומאז התדרדר, והחל לצרוך כמויות גדולות של אלכוהול. כיום מצבו הרפואי קשה. על כן, עתר להסתפק בעונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות, תוך התחשבות בתקופת המעצר בת שלושה חודשים ושבע, ותקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני בת כשמונה חודשים.

דין

הערך החברתי שנפגע הוא הביטחון האישי ושלמות הגוף.

מידת הפגיעה בערך היא ברף גבוה. הנאשם דקר את המתלונן בבטנו, ללא כל התגרות, ורק משום שהמתלונן סרב, כמצוות מעסיקו, לתת לנאשם אוכל ללא תשלום. לתקיפה קדמו איומים על חייו של המתלונן, איומים שמומשו זמן קצר לאחר מכן. תוצאות המעשה קשות, הן פיזית והן נפשית, כמתואר לעיל.

על הערך המוגן של שלמות הגוף, אמר בית המשפט העליון בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.09):

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח."

אני מקבלת את טענת הסניגור, לפיה מדובר באירוע אחד, באשר דקירתו של המתלונן היתה המשך ישיר, גם עניינית וגם כרונולוגית, לאיומים ולסחיטה שקדמו לה, ולמעשה נבעה מהם.

פסיקה נוהגת:

ע"פ 2169/10 מדינת ישראל נ' תומר מארי וערעור שכנגד (12.5.11) - בית המשפט המחוזי גזר על המשיב מאסר בפועל בן 44 חודשים, ועונשים נלווים, בגין עבירות לפי סעיפים 329(א)(1), 382(א) ו-192 לחוק. המשיב, שהיה חלק מחבורה, דקר בסכין את המתלונן, בצווארו ובידו, ללא כל התגרות, ורק מהטעם שהמתלונן ניסה להפריד בינו לבין אדם שביקש הנאשם לתקוף. למתלונן נגרם נזק קבוע בפניו, עקב הדקירה. בית המשפט העליון קבע כי מדובר בעונש קל יתר על המידה, והיה מקום להתערב בו, אך לא עשה כן בסופו של יום, מהטעם שעד שנשמע הערעור, כבר שוחרר

המשיב ברישיון. הדברים שנאמרו שם, יפים גם לענייננו:

"המעשים שבגינם הורשע הנאשם הם קשים. המדובר במעשי אלימות פתאומיים ושרירותיים, כלפי אזרחים תמימים, בעת ששהו ברחוב רגיל בישראל ושוחחו. בכך יש שחיקה קשה של הביטחון האישי של כלל אזרחי המדינה. ואולם חומרתם של המעשים אינה מתמצה בהשפעתם על הכלל. הדקירה שדקר הנאשם את המתלונן סיכנה את חייו, ואם הסתיים מקרה זה כפי שהסתיים - ולא באופן קשה הרבה יותר - אין זה הודות להתנהגותו של הנאשם, שנמלט מזירת הפשע באופן מיידי. בהתנהגותו זו, ובוודאי שבמעשה הדקירה עצמו, הפגין הנאשם זילות חמורה כלפי חיי אדם. לשיקולים אלה יש להוסיף את הנזק הקבוע שנגרם למתלונן. הנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה עד לשלב הטיעונים לעונש, ואין מקום להקל עימו עקב חרטה מאוחרת זו. בהתחשב במכלול הנתונים שהוצג, העונש שנגזר על הנאשם אינו הולם את חומרת המעשים, אף בהתחשב בגילו הצעיר ובעברו הנקי."

ע"פ 2857/14 מוחמד אסעד נ' מדינת ישראל (22.3.16) - בית המשפט המחוזי גזר על המערער מאסר בפועל בן שבע שנים בגין עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, בה הורשע לאחר ניהול הוכחות. המערער דקר את המתלונן בגבו, במהלך ויכוח בין נהגים, ולאחר שנרגעו הרוחות, וכל צד פנה ללכת לדרכו. אחרי הדקירה נמלט מהמקום ברכבו. למערער אין עבר פלילי. בית המשפט העליון הקל בעונשו, והעמידו על 5.5 שנות מאסר, נוכח עברו הנקי, ומסכת חייו הקשה.

ע"פ 935/14 איגור אוסטרוביץ נגד מדינת ישראל (30.11.14) - בית המשפט המחוזי השית על המערער מאסר בן חמישים חודשים, בגין עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (לפי סעיפים 333 ו-335). המערער והמתלונן ישבו יחדיו לאכול ארוחת ערב, במהלכה שתו משקאות אלכוהוליים. עקב ויכוח שהתגלע ביניהם, שלף המערער שני סכיני מטבח שהיו חבויים מתחת לחולצתו ודקר את המתלונן ביד, בכתף שמאל ובשכם. בית המשפט קמא קבע מתחם הנע בין שלוש וחצי לחמש שנות מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור, וקבע כי העונש שהושת מאוזן וראוי בנסיבות המקרה.

8911-05-11 (ב"ש) מדינת ישראל נ' פיקדו (17.1.13) - בית המשפט המחוזי השית על הנאשם מאסר בן ארבעים ושניים חודשים, בגין עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, בה הורשע לאחר ניהול הוכחות. המערער דקר את המתלונן בבטנו, מחוץ לפאב, על רקע חשדו כי גנב ממנו ארנק, וגרם לו לקרע במעי, אשר הצריך ניתוח.

בשים לב לנסיבות העבירה, שכללו סחיטתו של המתלונן באיומים, על מנת לגרום לו לתת לנאשם, בניגוד להסכמת מעסיקיו, אוכל ללא תשלום, ולאחר מכן מימוש האיומים, ודקירתו של המתלונן בבטנו, תוך גרימת נזקים קשים, ונוכח עמדת הפסיקה, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם, נע בין 3-5 שנות מאסר.

ברף על המתחם, הבאתי בחשבון לחומרה את עברו הפלילי של הנאשם, הגם שמדובר בעבר ישן, את אי לקיחת האחריות, לאורך כל ההליך, והסירוב לקבל טיפול, ומכאן, את המסוכנות הנשקפת ממנו גם כיום. לקולא שקלתי את מצבו הרפואי כפי שפורט.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. ארבעים וחמישה חודשי מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו ימי המעצר. אין מקום לנכות את התקופה בה שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני, בהתאם להלכת ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.16), אך תקופה זו הובאה על ידי בחשבון במכלול השיקולים.
2. שניים עשר חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה בה הורשע בתיק זה, או כל עבירת אלימות.
3. הנאשם יפצה את המתלונן בסך 70,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט העליון.

ניתן והודע היום, כ' אייר תשע"ו, 28 מאי 2016.